

ALS DE OUDEREN ZOO VOORGAAN...

Er stond weer eens een berichtje in de kranten over de baldadigheid van de jeugd.

In een zekere buurt van een zekere stad werd, op last van het gemeentebestuur, het overblijfsel van de beplanting verwijderd. Een treurig overblijfsel was het. De jeugd had van de boomen en struiken zooveel takken afgerukt, dat de rest niet meer groeien wilde. Dus moest men het in die buurt (heusch geen achterbuurt!) voortaan zonder beplanting doen.

Ouderen, gemeentebesturen enz., doen hun best, de een-tonigheid van de stadsstraten te verbreken door hier een plantsoentje, daár een kleine beplanting langs een rand, aan te leggen. Voor de vernielzucht van de jeugd is dit alles niet veilig.

Er zullen velen zijn, die op deze manier klagen over onze hedendaagsche jeugd. En niet ten onrechte. Maar — hoe zijn ze zoo geworden? Is hun soms niet anders geleerd?

Laat me u een ervaring mogen vertellen, die ik pas beleefde. Ik wandelde in den Hout. Neen, niet de beroemde Haarlemmer Hout, waar wijlen neef Nurks (of leeft de man nog?) zijn schampere opmerkingen maakte. Maar toch een Hout, waar heel wat zorg aan ten koste wordt gelegd en die de kosten loont, door van de zeer vroege lente af tot in den dorren winter ons telkens te verrassen met bloemen en bloesemde boomen. Soms in een uitbundigheid, die je stil maakt, zoo mooi is het.

Toen ik er liep waren het de narcissen en de boschanemonen, die onder het opgaand struikgewas en geboomte hun kleurrijke gele plekken toonden en een wit tapijt spreidden.

De mooiste bloei van de anemonen was al voorbij. Maar ze waren er nog. Ze trokken nog de aandacht.

Op een zijpaadje liep een jonge dame met een paar kinderen. Een jonge moeder? Een kinderjuffrouw? Het doet er niet toe. Zij leek een dame en de kinderen waren geen straattypen. Toch deden die kinderen wat verboden is. Zij drongen tusschen het kreupelhout en plukten ane-

monen. En de dame verbood hen niet. Integendeel. Zij schikte met een rustig gezicht de bloemen, die de kinderen haar brachten, tot een ruiker.

Ge vraagt u af: „Hoe kan zooiets gebeuren? Kent zulk een, schijnbaar toch wel-opgevoede, dame geen eerbied voor de wet? Geen eerbied voor het gemeenschappelijk bezit, dat niet bestemd is om een enkeling te dienen?”

Ge zegt misschien: „Dit is geen vernieling. De bloemen werden niet afgerukt en weggegooid, maar geplukt en geschikt.” Toegegeven. Wordt de daad als daad hier anders om? Blijft het niet wetsovertreding, waarin een oudere, waarschijnlijk een opvoedster, de jongeren vóórgaat?

En zij is niet de eenige. Uit een andere plaats en een anderen Hout werden dergelijke dingen ook bericht.

In den Hout, dien ik bedoel, moet ook streng worden gewaakt tegen vernieling. In andere plaatsen waarschijnlijk ook. Waarom? Zouden de ouders en de ouderen hier geheel zonder schuld zijn?

Het kan ook anders.

In dezelfde plaats, waar bedoelde Hout is aangelegd, zijn lanen met breede borders aan weerszijden, die den zomer door een lust voor de oogen zijn. Hier geen vernieling, althans niet zoo, dat het merkbaar is. Wonen daar geen kinderen en loopen ze er ook niet langs? Het is bijna niet te gelooven.

Is er streng politie-toezicht? Ik vermoed dat je er even schaars een agent ziet als in de overige lanen.

Voor het naast denk ik, dat de bewoners die borders beschouwen als hun gemeenschappelijk bezit, waar ze met z'n allen voor waken. Dat ze ook hun kinderen leeren ervan te genieten, inplaats van ze te vernielen.

Hier, als altijd, is de taak van de ouders tweeërlei. Voorkomen door waarschuwing en verbod, maar vooral: door liefde te wekken. In dit geval liefde tot de natuur. En door hun kinderen gemeenschapsgevoel bij te brengen en eerbied voor eens andermans goed. Eerbied voor de wet ook.

Als we berichtjes lezen in de kranten, die ons ergeren, laten we dan een stapje verder gaan dan deze ergernis. Laten we ons zelf afvragen: Ben ik misschien zelf ook verantwoordelijk voor deze en dergelijke dingen?

J. M. W.-W.

Foto A. G. van Agtmaal

Aan den Eemdijk te Spakenburg